

“És temps d'esperança”

«És temps d'esperança, i visc d'aquest tresor. No són paraules, Pare —em dius—, sinó una realitat». Aleshores..., el món sencer, tots els valors humans que t'atrauen amb una força enorme —amistat, art, ciència, filosofia, teologia, esport, naturalesa, cultura, ànimes...—, tot això, diposita-ho en l'esperança: en l'esperança de Crist. (Solc, 293)

21 de novembre

Allà on ens trobem, ens exhorta el Senyor: vetlleu! Alimentem en les nostres consciències, davant aquesta petició de Déu, els desigs esperançats de santedat, amb obres. *Dóna'm, fill meu, el teu cor*, ens suggereix a cau d'orella. Deixa't d'alçar castells amb la fantasia, decideix-te a obrir l'ànima a Déu, ja que exclusivament en el Senyor trobaràs un fonament real per a la teva esperança i per a fer el bé als altres. Quan no es lluita amb si mateix, quan no es rebutgen terminantment els enemics que hi ha dins la ciutadella interior —l'orgull, l'enveja, la concupiscència de la carn i dels ulls, l'autosuficiència, l'esbojarrada avidesa de llibertinatge—, quan aquesta brega interior no existeix, els ideals més nobles es marceixen com *la flor del fenc, que en sortir el sol abrusador, l'herba s'asseca, la flor cau i se n'acaba la vistosa formosor*. En acabat, a la més petita, sorgiran el

descoratjament i la tristesa, talment una planta nociva i invasora.

Jesús no es conforma amb un assentiment vacil·lant. Pretén, té dret de veure'ns caminar amb enteresa, sense concessions davant les dificultats. Exigeix passes fermes, concretes; i d'ordinari, els propòsits generals serveixen de poc. Aquests propòsits tan poc delineats em semblen il·lusions fal·laces, que intenten ofegar les crides divines que percep el cor; focs follets, que no cremen ni escalfen, i que desapareixen amb la mateixa fugacitat amb què han sorgit.

Per això, si et veig caminar amb determinació, em convenceré que les teves intencions per a assolir la meta són sinceres. Obra el bé, revisant les teves actituds ordinàries davant l'ocupació de cada instant; practica la justícia, precisament en els àmbits que sovinteges encara que la fatiga et

doblegui; fomenta la felicitat dels qui et volten tot servint els altres amb alegria al lloc de la teva feina, amb esforç per acabar-la amb la major perfecció possible, amb la teva comprensió, el teu somriure, la teva actitud cristiana. I tot això, per Déu, amb el pensament en la seva glòria, amb la mirada alta, anhelant la Pàtria definitiva, per tal com solament aquest fi val la pena. (Amics de Déu, 211)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/dailytext/es-temps-
desperanca/](https://opusdei.org/ca-ad/dailytext/es-temps-desperanca/) (21/03/2026)